

НИКОЛАЙ ТЕЛЛАЛОВ

КОНТАКТ

chitanka.info

В наше време почти не останаха разумни хора, които да не споделят мнението, че не сме сами в космоса. Всички тайно или явно очакват чуждите цивилизации все някой ден да се появят или да ни пратят радиосигнали. Има и такива, които твърдят, че вече са общували и са се срещали с извънземни, а даже са били и похищавани. Честно казано, подобни люде доста ме притесняват. Не мога да се избавя от предубеждението си към подобни разкази. Изпитвам недоверие, когато слушам и чета истории за контактъори. Когато ми се стори, че ме лъжат, се чувствам не просто оскърбен, но и поставен в неудобно положение да се срамувам вместо измамниците.

Колко ли дебелоок трябва да е човек, за да постъпва така — да обезценява една надежда, един блян с измишльотини!

Всяка събота излизам в гората — за гъби, за ягоди, за шипки — според сезона. Или просто на разходка. Тихите пътеки в полите на близката планина ме зареждат с нови сили да ходя на работа и търпеливо да чакам времето за пенсия, когато ще мога да си позволя по цяла седмица да гледам „Дискавъри“ и да седя в читалнята на градската библиотека. Естествено, няма да зарежа излетите.

Есента не ми е най-любимият сезон, но жълтите и червените корони на дърветата са красиви, окапалите листа приятно шумолят под краката, не е горещо, което е безспорен плюс, понеже съм с високо кръвно, нито прекалено студено, така че да не ме болят ставите.

Вървах по познати маршрути, но понякога си позволявах да се отклоня, за да посетя някоя невиджана преди полянка, поточе или живописно дърво, което стръмно слиза надолу към долината, покрита с люспи на керемидени покриви, сиви вени на пътища и кръпки от градини и ниви.

Този път също си рекох да кривна встрани от пътеката. Дося ми се да поседна на някой пън, да си изям единия сандвич и да пръсна трохите да нагостя и буболечките. Никога не хвърлям салфетки и пликове, в старата колкото мен раница има специален боклукчийски джоб, в който понякога събирам и чужди прегрешения към околната среда.

Реших и го направих. Попадал съм и на по-чудни полянки, от които на всичко отгоре се ширва великолепен пейзаж. Благодарение на очилата все още мога да се наслаждавам на гледките, може би не

толкова на формите, колкото на цветовете. Но и тук беше приятно, имаше и къде да се седне — на мъхест камък, сбръчкан колкото мен, но за разлика от него бях много по-гладко избръснат.

Поседнах и се отдадох на удоволствието да се слея с природата.

По някое време бръкнах за сандвича, но забелязах край камъка счупена и потъмняла от дъжда и слънцето касета. Някой е идвал тук с музика, все едно естествените звуци са му били малко. Оставил е и други следи от посещението си. Най-безобидната диря беше огнище от камъни с черна купчинка въглени.

Сърцето ми се сви и тръгнах да обикалям полянката, събирайки смачкани пакети цигари и бирени шишета, найлонови пликчета и избелели хартийки. Тъжно, ох, тъжно... Поне бяха хвърляли фасовете в огъня, намерих малко пръснати угарки наоколо. Пак добре.

После видях нещо, което помислих за гъби, може да бяха захвърлени парцали и се приближих да проверя. Наложих ми се да сменя очилата.

Първо ми заприлича на гнездо на оси, но беше с открити килийки и доста по-сложно, че и направено сякаш от восък — полупрозрачен в краищата и меко преливащо от бяло към бледо-кехлибарено в средата. Изумително крехко и красиво. Беше и някак прекалено геометрично като орнамент от заоблени кристали. Колкото повече го гледах, толкова по-малко ми наподобяваше нещо виждано преди. Имаше сигурно около метър-метър и нещо в диаметър. Ни петно, ни купчина.

Наведох се, понечих да пипна с пръст края на нещото и усетих слаба топлина. А после забелязах, че мърда. Отдръпнах ръка.

Това чудо растеше — встрани и нагоре. По някое време ветрецът спря да шуми в клоните и долових слабо шумолене или звън на стъкълца. Бях много изненадан и учуден. Вгледах се по-внимателно.

Килийките пълзяха със скоростта на минутната стрелка на часовника ми, може би малко по-бързо. Сухата трева, листата и самата пръст пред восъчните пипалца се топеше в тясна няколко милиметра ивица. Там ниско се стелеше тънка пара, от която поникваха нови килийки. И всяка от тях беше малко засукана, с много фини ребърца — кръстоска между охлювче и парче пчелна пита. Същите структури, но по-едри, се извисяваха в центъра на Нещото, образуваха кулички, съединени с паяжина мостчета. Като цяло ми се стори, че Нещото има

спирално-шестоъгълна форма на основата си, а всеки отделен негов участък копира цялото петно — или обратното...

Видях, че буболечките бягат от Нещото, сякаш уплашени от него. Но интересното беше, че когато един заблуден бръмбар се набута в зоната на разширяването, килийките спряха. Бръмбарът се опомни и обърна назад, а восъчните кристали продължиха да изникват и нарастват. Досуц, но не съвсем, само като идея, та все едно ледени орнаменти по изпотено стъкло през зимата. Колко интересно!

Любопитството ми обаче отстъпи пред предпазливостта, когато периметърът на Нещото докосна обувката ми. Отместих се и продължих да наблюдавам. Беше много вълнуващо. Нямах никакво обяснение за това явление, не ми хрумна абсолютно нищо. Съжалих, че се отказах този път да взема фотоапарата, а още повече съжалих, задето отклоних предложението на сина да ми вземе едно евтино цифрово апаратче, с което щяло да ми е по-лесно.

И така, крачка по крачка, Нещото напредваше, а аз заднешком отстъпвах. С удоволствие наблюдавах как петното погълна пропуснати от мен изгорели кибритени клечки и парчета вестник. Центърът на Нещото се издигаше, цялата формация все повече придобиваше формата на пирамида от обемни шестоъгълни спирали. Обърнатите към мен килии, вече уголемили се колкото кюнци за печка, бяха започнали да образуват по вътрешните си стени ребра и нови по-дребни килийки.

Не усетих точно кога съм започнал да се тревожа. Имаше ли спиране Нещото? Докога щеше да нараства?!

Взех една клонка и го побутнах. Вече беше направо огромно — не би се събрало в хола на новата къща на дъщерята. Не знам защо очаквах, че по периферията си то ще е твърдо и трошливо, а в средата меко и еластично или наопаки.

Полупрозрачните настъпващи кристали се оказаха еластични, но колкото автомобилна гума. По-вътрешните килии пък бяха твърди, може би като дървесина на бук или дъб. Не успях да се протегна към центъра, но комай там Нещото бе станало твърдо като бетон. Или броня.

Навсякъде, където го докосвах, петното — не, вече пирамидата, — замръзваше, а после, щом отместех пръчката, спокойно

продължаваше да си расте — нагоре и встрани. А навярно и в дълбочина.

Ето кога се уплаших. Представих си Нещото високо първо колкото Витоша, после като Мусала, а нататък и Еверест, разпростряло се на площ колкото България, после Европа и Азия... На Марс била най-високата планина в слънчевата система. Глупости! Беше пред мен — още като зародиш. Който хич и не мислеше да спира.

Какво да правя?!

Докато премислях, му се скарах. На глас. Нахоках го, задето е тръгнало да расте така, сякаш светът е лично негов. Не мислех на сериозно, че ще ме чуе. Просто успокоявах себе си.

Разбира се, че не ме чу. Растеше си като гъба, изтласквайки ме вън от поляната. Докосна камъка, на който бях седял и после подпрял раницата. Хукнах да я спасявам, макар че веднага ми се стори глупаво. Къде съм се завтекъл да си отървам кърпената брезентова торба, когато много повече и далеч по-важни неща са застрашени!

Трябваше нещо да сторя! Да спра Нещото! Имам деца, внуци, жена, все още живи приятели, братя — всички по-млади от мен. За тях и за всички други хора трябваше да се погрижа, не за раницата!

Ала понеже още нямах план за действие и не разбихах на какво съм се натъкнал, аз си продължих да кретам на подскоци към камъка като изкуфяло старче. Ама наистина изкуфяло! Светът е почнал да се руши, а той гледа да си спасява раницата...

Никога не съм си представял, че ще попадна в такава ситуация!

Подпрях се на камъка, беше ми се разхлопало сърцето. И видях, че захвърлената счупена касета още лежи пред него. Именно заради нея тръгнах да обикалям и да чистя. Втренчих се в изтърканите надписи, но те не се четяха.

Крайт на Нещото се добра до касетата.

И тогава се случи онова, заради което станах убеден привърженик на чуждите цивилизации.

Килийките опипаха касетата и цялата кристална структура изведнъж спря да се движи и нараства. А касетата стана прозрачна и почти изчезна, но сетне отново взе да се уплътнява. Когато процесът завърши — за по-малко от минута, — похабената вещ лежеше нововеничка. На нея пишеше: „Горещи хитове от лято 2004!“.

Устата ми пресъхна и разбрах, че съм зяпал като хептен малоумен дядо. Затворих я, преди да ми е изпаднало ченето, макар да ми се мярна мисълта, че не би било зле и то да се реставрира от Нещото.

Нещо... Пришълците!

А извънземната пирамида от шестоъгълни спирали от осъчно-кристални килийки и килийчета започна да се свива в себе си — много по-бързо, отколкото когато нарастваше. Гледах я втрещен, после се запрепъвах да гоня отстъпващите ѝ краища. Завиках, заумолявах я, хей, недей, на Земята има място за всички!...

Пак не ме слушаше. Прибираше се обратно, смалчаваше се, кристалчетата ѝ се изпаряваха, но както и преди, излъчваха мека ласкава топлина.

Не успя да ми стане мъчно, защото Пришълецът не изчезна съвсем. Прибра се към мястото, където беше паднало яйцето му, оставяйки след себе си напълно възстановена трева, листа, пръст... за щастие без боклуците. А после изведнъж, със скок, се преобрази в диамантено цвете, голямо колкото дребен слънчоглед със стрелкащи се във вътрешността му синкави искрици.

Стоях пред него и гледах как сияе — брилянт, какъвто не могат да шлифоват и най-изкусните бижутери. В основата му се събра розово сияние и преля в горната част, която въпреки твърдостта си, се прицели в зенита и припламна за къс миг.

Сетне цветето се успокои и се сви в тясна, висока до гърдите ми пирамида, остана само обещаващото блещукане на синкавите искрици: тук сме, тук сме, тук сме...

Никога не съм чувствал такова облекчение и радост. Даже се просълзих.

Представете си как някога ще постъпва човечеството. Ще праща малки звездолети към други светове, които ще носят семенца от мънички колкото бактерии машини, ако не и по-дребни, май се нарича нанотехнология, четох наскоро за тях, и те ще ни строят градове на необитаемите планети. И чак подир тези първи автоматични кораби ще летят пътническите. Хората ще влизат в нови красиви домове и ще се радват на живота под нови слънца.

Е, тази картина навярно е прекалено наивна, но друго не можах да си представя, така че да го разбера като нещо добро и прекрасно.

Във всеки случай е полезно да вземем поуки от извънземните, да следваме примера им на деликатност и уважение към стопаните на чуждите светове.

Не останах да чакам Тях — собствениците на Нещото. Навярно пътническият им звездолет е далеч, надали ще пристигне в близките няколко часа или дни. Може да се наложи да ги почакам месеци или години. Допускам също така, че Те са едновременно и своите микроскопични клетки-машини. Или поне да са се миниатюризирали, така че да разполагат с повече пространство на своите планети. Но си струва очакването. Защото знам какво представлява диамантената пирамида.

Тя е Посолство. И много скоро в него ще се засели и Негово превъзходителство Извънземният посланик.

За съжаление записът на касетата не уточнява точно кога ще стане това. Нищо, семейството ми, заедно с братовите деца и внуци, е голямо. Ще установим дежурство. Много ще е вълнуващо да Ги приветстваме с добре дошли на Синята планета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.